

EL TROBAMENT AMB CRIST COM A CAPGIRAMENT EN LA VIDA DE PAU

per GEORG EICHHOLZ

En el seu trobament amb Crist, Pau ha experimentat el capgirament de la seva vida. En la mesura amb què Pau parla de si mateix, es transcendeix més enllà de si mateix.

Pau assumí conscientment la seva herència: la torà és la paraula clau que domina la vida i la teologia de Pau, i això, com ell mateix subratlla, dins de l'horitzó del pensament fariseu, és a dir, en l'horitzó de la més estricta justícia de la torà. El fet que Pau faci al·lusió a les seves activitats de perseguidor, fa suposar que aquesta al·lusió es dona com a signe del seu compromís per la torà. No és possible conèixer un enfonsament de Pau en si mateix com a jueu, una fallida de la seva existència jueva. S'hauria fet constar. El que s'accentua és el canvi radical en la valoració dels valors, que Pau mateix abans considerava en el grau més alt. «Però aquests mateixos avantatges que jo tenia, per Crist els he considerat desavantatges».

Per a Pau, allò que és decisiu és l'esdeveniment indedueïble de la gràcia. Un cop declarat això, podem dir, certament, que en Crist ha sortit a la llum per primera vegada, l'exigència de la torà amb totes les seves conseqüències.

Pau coneix només un únic fonament per a la revalorització, feta per ell, de tots els valors, per al seu tergiversament de comptes, que posa en el full de les pèrdues el full dels guanys. Aquest fonament és Jesucrist mateix. Amb això es fonamenta alhora el centre cristològic de la seva predicació. En aquest sentit es pot dir, en la interpretació del nostre text: Crist és la fi de la torà. L'evangeli no es pot aduir com si fos una cosa. Com dèiem al començament, enclou en si mateix la història de Déu amb l'home en Jesucrist. Si fins llavors Pau era tant el defensor de la torà com el defensor de les tradicions paternes, el trobament amb Crist li fa reconèixer que en la comprensió de la torà i de les tradicions, que tenia fins ara, més encara: en el seu assaig d'existència fins a aquell moment, hi havia un desconeixement singular de la realitat de Déu tal com en Crist sortia al seu encontre. Hauríem, certament, de formular-ho així: Déu és diferent de com Pau pensava. Sota la capa de la seva irreprotxable existència sota la torà, s'amagava el carreró sense sortida de la seva existència sota la torà. Així es desplaça el centre de la seva vida. Si fins ara, per a ell, el centre determinant era la torà, a partir d'ara és Crist.

En la seva teologia de la justificació, Pau formula el que se li va revelar en el trobament amb Crist com a veritat de l'existència humana davant Déu: que no més Déu, en la seva gràcia, pot respondre de l'existència de l'home davant d'ell, però no l'home ni tant sols amb la suma de les seves obres. Per a Pau s'ha provat que és una il·lusió tot intent de l'home de respondre per si mateix: «no tenint la meva pròpia justícia la que prové de la Llei, sinó la de la fe en Crist, la justícia que prové de Déu, fonamentada en la fe».